

דברים מהלב (ומהמוח)
ע"ס: כתב האישום, הודעת חשוד, סכום עדות המתלוננת, חקירות המתלוננת (2), חקירת
עביר פרח (עובדת סוציאלית), תמונות (מצרפות),

שלוש שנים ארוכות ומיוסרות. והן עדין לא הסתיימו. והייסורים אולי רק מתחילים באמת.

יש דברים שלא ממש מבינים עד שלא מרגישים אותם על בשרך. למדתי את זה בדרך
הקשה. "עינויי דין", למשל. משהו שלא היכרתי עד עכשיו. רק שמעתי על זה בתקשורת
כשדברו על אחרים. שלוש שנים שאני מתעורר מהשינה לפנות בוקר, מסויט, ולא יכול
להירדם יותר. רק על הזוועה הפרטית שלי אני חושב. ובעיקר אני חושב, איך בעצם, רשלנות
של מישהו אחר, **ולא שלי**, יכולה היתה להביא אותי למצב הזה. אמרתי רשלנות בשביל לא
להיגרר למילים הרבה יותר קשות.

אין לי ספק שלמי שקורא את הניר הזה ברור לגמרי שאני עוקב בשנים האחרונות, ובאדיקות
ובדקדקנות רבה, בתקשורת, אחרי כל פרשיה שמעורבת בה המשטרה והפרקליטות
בנושאים "הקרובים לליבי", דהיינו, "מעשים מגונים". "קרובים לליבי" אמרתי, ואני לא
מאמין...

אני עוקב בשביל ללמוד ולהבין איך זה מתנהל, בשביל להקיש ולהשליך מזה על הפרשיה
שלי. אני רוצה לציין שיש לי, כמובן, עו"ד מקסימה ומנוסה, ומה שאני עושה כאן זה לחשוב
בעצמי. כי זה מה שעשיתי בכל חיי כשניתקלתי בסיטואציה קשה ומיוחדת. ולא היו חסרות לי
"סיטואציות" מיוחדות במינן.

בד בבד עם המעקב התקשורתי שאני עושה, אני גם חוזר ומתעמק ב"תיק" שלי, בו אפשר
למצוא את כל (?) אני מקווה, חומרי החקירה. ואני עושה "ניתוחים" והשוואות והצלבות, אבל,
בעיקר, כמו שאמרתי, אני חושב. אני גם כותב חלק מהדברים, כדי שלא אשכח.

וכתוצאה מזה, ותחשבו על הכמות הבלתי נתפשת של "דוגמאות" שאני מוצא בתקשורת,
ובכל יום, אני בעצם לא יכול שלא להזדעזע, שלא להגיד להיות בשוק, או בכלל להאמין, איך,
למקרה/לעניין/לפרשיה שלי יש בכלל זכות קיום.

אני אומר את הדברים האלו לא בגלל מהות המעשה (ולא משנה כרגע מה היה, או לא היה,
ואם היה בכלל), אלא, רק בגלל צורת ההתייחסות שהתייחסו לפרשיה שלי שומרי החוק
והצדק הפורמליים (משטרה, פרקליטות), בהשוואה להתייחסות שלהם, אותה אני קורא או
שומע בתקשורת במקרים "הדומים".

ומה אני רואה? אני רואה בטלביזיה או קורא בעיתונים, אין ספור שעות שפלוני נחקר
במשרדי מח"ש/פרקליטות/משטרה לאחר שמישהי התלוננה (או לא...). ועוד אני שומע על
עימותים במכונות אמת ועל סוללות עורכי דין ועל רכילות אין קץ ש"בין הסדינים" של צמרות
השוטרים והשוטרות... ואני שומע על עוד חקירה ועל עוד מתלוננת, ואולי על עוד אחת...

ואז, אני מנסה להשוות בין קדחת החקירות הזו, לבין החקירות שנעשו בפרשיה שלי, והרי
לא היתה תקשורת... ומה אני מוצא? הנה זה, לפניכם:

יש, עשרות רבות של עמודי חקירה שערכה חוקרת פסיכולוגית מדופלמת ואולי גם אחרים,
לבחורה מסכנה עם פגור שכלי (כך הם אומרים), חקירה, או חקירות, שנמשכו, אני מניח,
עשרות שעות והניבו את עשרות (!) עמודי החקירה.

אפס, זאת אומרת שאין בכלל עמודי חקירה שלי, מאחר ו -

יש אפס, שניות חקירה שלי. להוציא דברים שנאמרו ב"הודעת חשוד", **לא נחקרתי מעולם**.

אפס, שאלות בחקירה של הבחורה לגבי הדברים שאני אמרתי במשטרה. בכוונה אני לא אומר חקירה שלי, כי כל מה שהיה שם בחצי השעה שהייתי שם הייתה רק ההתייחסות לדברים שהשוטרת אמרה, שאת שמה המלא אפילו אני יודע. לא היתה שם שום חקירה, בהנחה שאני מבין את משמעות המילה הזאת בעברית.

אפס, התייחסות בכלל, לאורך כל הדרך, לכל מה שאני אמרתי במשטרה.

אמרתי קודם, בהתחלת הדברים, שאני כבר במשך שלוש שנים מיוסרות עוקב בתקשורת, על כל סוגיה, ועוקב באדיקות רבה, על "סיפורים" מהסוג הזה. ואז, אני, אזרח מהשורה, בלי שום זכויות מיוחדות (ורק חסר לי שמישהו יגלה שאולי יש לי...), חושב לעצמי, למשל, מה היה קורה והאם יכול בכלל להיות שכתוצאה מזה שמישהי האשימה את ניצב X במשהו, היו משעים אותו לשלוש שנים, בלי חקירה, בלי לאמת ולהתעמת אותו? בלי לדבר איתו בכלל? יש מצב? אתם מתארים לכם מה היתה התקשורת עושה עם זה?

מצד שני, בפרשיות של "מעשה מגונה", הרוח הנושבת בכל כלי התקשורת ובכל השיח הציבורי, ונדמה לי שגם בחוק, הסטנדרט המקובל הוא שהאשה תמיד צודקת. תמיד. אז מה היה קורה לי אם גם הסיפור שלי היה מגיע לתקשורת והייתי נופל בפה שלה? מישהו שם, במגדלי הצדק והמשפט חשב על זה פעם? חשב על זה שבהבל פה גומרים חיים של מישהו לעד? לא כך?

לפני שנה וחצי בערך, כשהתפוצצתי לגמרי כבר, כתבתי ספר. "אין לי אחות" קראתי לו. והשם כבר אומר הכל. ואפילו תמונה מתאימה מצאתי לשים בכריכה... אף אחד, למזלי, לא שאל אותי מה פתאום כתבתי דווקא את הספר הזה. וחשבתי אז שהעלילה היא רק משהו מהדמיון הכי פרוע. והנה, היום, מתברר שגם זה לא בדיוק ככה... ומי שקרא יבין...

אבל, גם הכתיבה לא הספיקה להרגיע אותי להרבה זמן. מועד המשפט מתקרב, ולכן, שוב עברתי על כל הניירות הרבים שיש לי, אלו בעיקר התוצרים ההזוהים של חקירת הבחורה המסכנה. הוספתי לזה את כל העובדות שצורבות במוחי, הפעלתי על זה את השכל הישר ואת הלוגיקה, וחיברתי את "כתב ההגנה" שמיד יהיה כאן בהמשך. זה "כתב הגנה" משופר מזה אותו כתבתי מזמן. חשבתי שזה אולי ירגיע אותי, אבל לא. ממש ההיפך.

כתב הגנה

פתח דבר

קראתי וחזרתי וקראתי את כל החומר שהצטבר בתיק הזה נגדי. במיוחד את עדות הבחורה (המסכנה, באמת) כפי שעולה מהחקירה שחקרה אותה אחת ש.ח. וכמובן קראתי גם את "כתב האישום", ובעיקר את הודעת העובדת הסוציאלית "המופלאה", זאת שבגינה, כך אני חושב, כל הענין הזה קיים.

יכול מאד להיות, שמי שעסקין בכך ביום-יום, יכול לקעקע את הדברים כבר שם, כפי שהם מופיעים בפועל בכתובים האלו, שהרי לחלוטין אינם אמת. כתב האישום למשל, הוא הזוי באופן מוחלט. לא מתבסס על כלום חוץ מהדמיון של מי שכתב אותו! אבל, אני, שאיני עוסק בכך, אם אני רוצה להתעמת עם זה, אין לי ברירה, אלא, להתעסק דווקא, ו"להוכיח את מה שלא" - (לא היה, לא נאמר, לא נעשה). וזה ממש קשה, בלתי אפשרי לוגית, ולכן אני גם לא אנסה לעשות את זה.

ובחרתי לעשות את זה בדרך אחרת, והיא, "לזרום עם זה". אני אראה איך סיטואציה שהיתה עם הכלב שלי ותרגיל נלמד שאנחנו עושים, הביאו בעצם לכל הענין הזה. אני אוכיח שזה ממש כך ולא שום דבר אחר. אני חושב שכשאגמור, אפשר יהיה לראות **שצריך להחליף בכתב האישום רק שתי מילים, בשתי מילים אחרות, בשביל תפנית של 180 מעלות**

בעלילה. ישארו גם, אחרי שאגמור עם הניתוח שאעשה והמסקנות שיובנו ממנו, עוד כמה שאלות קשות.

אני אעשה את זה על ידי שאכתוב, ואתאר בדיוקנות, אוסף של קטעים רלבנטיים, כאשר לכל קטע יש את ההגיון והאמת שלו בפני עצמו. כל מה שאני אכתוב ואתאר אפשר יהיה (היה!) גם להוכיח באופן פסי וקשיח! לא השתדלתי במיוחד שיהיה קשר בין הקטעים. אין צורך. הקצת שבכל זאת יהיה, מספיק. הרלבנטיות תהיה מובנת מעצמה, אני בטוח.

ודבר אחרון לכאן – אמרתי קודם שהבחורה מסכנה. ואני רוצה להבהיר – **לא בגללי היא מסכנה! היא מסכנה בגלל מה שהיא עברה תחת ידי פסיכולוגים**, פרקליטים, עוזרות, אמהות בית וכיוצ"ב מומחים. **אם רק מישהו מכל אלו היה טורח לדבר איתי**, ולו רק דקות ספורות, כל זה היה נחסך ממנה (וממני!). אבל איש לא טרח. לא היה זמן כנראה, או שמישהו חשב שהוא כבר יודע הכל! (אסביר יותר מאוחר) ורק חצי שעה הקדישו לי, אולי קצת יותר, זה הכל! אז עניתי על שאלות במשטרה (הודעת חשוד), נתתי דגימת רוק ומספר צילומים. וזה הכל. ולתפארת...

קטע א'. רקע

כל "העלילה" (תרתי משמע) לא נולדה פתאום ביום בהיר. היא בסך הכל עוד אפיזודה בתוך מסגרת חיים שנמשכת כבר הרבה שנים בפינת הרחובות אלכסנדר זייד ושדרות קק"ל בקרית חיים. לכן אני חושב שהכרת מסגרת החיים הזאת היא מהותית לכאן ולבטח צריכה להוות משקל בשעה שעוסקים **בהבנת האירועים שהיו ובעיקר של אלו שלא היו יכולים להיות**. זה מקבל חשיבות יתר מאחר ואין עדים ויש עדיפות מובנית, א-פיריורית, לצד אחד. אני מתכוון לעדיפות שיש לאשה על גבר בעבירות כאלו.

בערך 5 שנים לפני האירוע הזה, עברה קבוצת האנשים המכונים "חוסים", להתגרר בבית שבשכונתי. יש ביניהם שעדיין נמצאים שם מאז. אני מכיר היטב את כל הפרצופים שלהם והם מכירים היטב את הפרצוף שלי. אני מטייל עם הכלב שלי מספר פעמים ביום ודרכינו נפגשו אין ספור פעמים, וממשיכות להיפגש עד היום. הם כולם יודעים היטב איפה אני גר, מי אשתי, מי ילדי ונכדי, ואף מכירים את כלבי מאז היותו גור. הם גם מכירים היטב איך שאני עוזר להם לעיתים בתקלות, כמו, למשל, לדחוף את הידיים שלי לביוב שלהם כשהוא נסתם, או לחלץ אותם כשהבולר שלהם מתפוצץ, או שיש נזילה בצינור המים שלהם ועוד ועוד. גם, כשאחת הבנות שם מרגישה רע, היא לא מהססת לבוא אלי ולבכות מול חדר העבודה שלי בחצר שלי ולבקש שאצא אליה. אחרות, בלא מעט מקרים, יישבו ויבכו מול ביתי מתחת לאיזה עץ בשדרה... אני או אשתי נצא אז לדבר איתן. וכמובן שכל אלו דברים שהיו. ויש עוד. מה שאני רוצה לציין זה לא עד כמה אני "בחור טוב", אלא, שיש ביננו מערכת יחסים בלתי כתובה כזאת, של שכנים שחיים אחד על יד השני בטוב ובכבוד. ועם עזרה כשצריך. וגם הכלב שלי הוא חלק מהעניין. למעשה הוא הוא החלק המרכזי. הוא, ומה שהוא בשבילי. יש לי ביחס אליו אובססיה והיא, שאני חייב שגם אחרים ייראו כמה הוא מיוחד. כמו שאני כסבא חייב שכולם ייראו כמה הנכדים שלי מיוחדים. זה אצלי ככה לא מהיום. זה מהיום שיש לי כלב זאב בבית. עשרות שנים. כל הכלבים שלי הם תמיד מאולפים היטב. למשל, לעיתים, בשבת לפני הצהרים אני עושה עם הכלב בשדרה, מול הבית, "הצגת תכלית". הוא עושה תרגילים נהדרים והשכנים עומדים על המרפסות ומסתכלים. הילדים צוהלים ומבוגרים מוחאים כפיים... ואין כל ספק שגם השכנים החוסים רואים את זה. חבורת החוסים, אלו שבשכונתי הצמודה, בעיקר בימי הקיץ מרבה להסתודד בחבורות בחוץ. יושבים על הגדר או על המדרכה. וכשאני עובר עם הכלב, יש כאלו שניגשים ללטף ויש כאלו שבורחים בפחד. כמו כל קבוצת אנשים אקראית אחרת. הבחורה "שלנו", היא מהקבוצה האחרונה. היא פוחדת "פחד מוות". ואני מכיר את זה כבר זמן רב. שנים. מכיר שנים כי היא מתגוררת שם שנים לא מעטות. כשאני עובר לידם, אני תמיד נעצר ונותן, למי שרוצה, לגעת או ללטף. ולא רק להם. גם לילדים קטנים שהולכים בבוקר עם ההורים שלהם לגן שיש בסמוך! הכלב מאולף ומחונך

והוא מה שנקרא "כלב טוב". לא ייגע לרעה באף אחד שיש לו כוונות טובות (כלב מרגיש אנרגיות טובות, זה דבר ידוע) דבר שעוד נדבר עליו. הכלב תמיד מוחזק עם קולר ורצועה אצלי ביד. תמיד! וכולם רואים את זה.

מה שעוד שייך ומאוד חשוב לרקע, זאת אומרת לתיאור ההווי וחיי השכנות בשכונה, היא העובדה, שכל יום, בסביבות השעה שלוש אחרי הצהריים, כשאני יוצא לטיול עם הכלב, קבוצת חוסים חוזרת מהעבודה. אני רואה אותם מגיעים מרחוק (ממש מרחוק), מהמקום שם ההסעה מורידה אותם, והם מתקדמים לכוון הבית שלי ושלהם (הבתים שלי ושל אחד משלהם נושקים אחד לשני). יש שלושה או ארבעה בתי חוסים נוספים כאלו ברדיוס של, בערך, 200 מטר אחד מהשני, וגם מהבית שלי. לכן, קבוצת החוסים שירדה מההסעה מתפזרת בדרכה, כל אחד פונה בדרך והולך לביתו שלו. המתלוננת, אחרונה, הולכת את מעט עשרות המטרים האחרונים עד ביתה, פעם עם עוד חבר ופעם לבדה. ביתה הוא זה שגובל עם ביתי.

וכל מה שתיארתי כאן זה משהו שנמשך כבר כמה שנים טובות, ואני יודע את זה, מפני שאני רואה את זה, כשזה קורה באותו זמן בו אני מטייל עם הכלב שלי אחרי הצהריים.
כל מה שכתבתי עד כאן אלו דברים קשיחים שאפשר להוכיח בוודאות מלאה.

בזה סיימתי עם סיפור ה"רקע" רב השנים. ועכשיו, ותסלחו לי על ההתבטאות שתיכף תגיע, וזאת, רק לאור מה שכתבתי עד כה, מבלי שאני משתמש בדברים פרטניים ומהותיים נוספים – אני חושב שרק מטומטם יכול לחשוב שאחד, בן שמונים (+80) שנה, מסוגל, ככה פתאום ביום בהיר, אחרי שנים רבות של הכרות, לעמוד באמצע היום, באמצע הרחוב, מתחת לבית שלי, כאשר על הכביש נוסעות מכוניות, אנשים הולכים על המדרכות ובטח יש גם אנשים במרפסות, ובדיוק אז לגעת/למשש, למישהי שהוא מכיר כבר שנים, בחזה.... ועוד להחזיק את הכלב שלו בידו השנייה...

קטע ב'. ספור המעשה, זה שסיפרתי במשטרה, בהתנדבות, בטמטום אולי.... באחד הימים הרגילים, אחד מתוך עשרות או מאות ימים דומים, אני חזרתי מהטיול עם הכלב ונעצרתי בכניסה לחצר ביתי, והיא, הבחורה, חזרה מהעבודה. אנחנו הולכים בכוונים הפוכים, ו"נפגשנו" בדיוק ליד הבית שלי, וליתר דיוק, ליד שער הכניסה (הפתוח) לחניה בחצר שלי, **כמו שמופיע גם בעדותה.** אני והכלב עומדים בפנים, בחצר, ליד הכניסה, ליד הפחים (תמונה) וכבר מרחוק אני רואה שהיא פוחדת. והיא נעצרת על ידי, אולי כי מפחדת לעבור ליד הכלב. ואני הרי יודע שהיא פוחדת כבר מזמן, והחלטתי, בהחלטה של רגע, בלי בכלל לחשוב פעמיים, לעשות כך, שהיא תפסיק כבר פעם ולתמיד לפחד מהכלב. אתם כבר יודעים כמה זה חשוב לי... אז עשיתי לה את **תרגיל "החבר של הכלב"**. אמרתי לה לא לפחד וש"אני אעשה שהכלב לא ינבח עליך" ואז, **שמתי את היד הפנויה שלי על הכתף שלה ואמרתי בקול רם "חבר!"** זהו. זה הכל! זה "התרגיל". הכלב, **שמוחזק עם הרצועה שבידי השנייה**, מרגיש "אנרגיה טובה" והוא עומד בשקט, לא זז ולא נובח! המהות של התרגיל הזה היא יותר בשביל האדם המפחד, שהוא עכשיו חושב שהכלב מעכשיו חבר שלו ואז הוא מפסיק לשדר אנרגיה של פחד ואז גם הכלב מתייחס אליו ככה. וזה מדהים איך שזה עובד! את הקטע הזה, עמוס שיבולי, המאלף המקצועי המיוחד במינו, עם התעודות שלו, יסביר לכם, אם תרצו, יותר טוב ממני!

ואמרתי, את כל זה בדיוק, כמובן, גם במשטרה. אבל, לדאבוני הגדול, ולמרות שזה בדרך כלל מצליח לי, הפעם לא... היה לזה את האפקט ההפוך... וגם זה קורה. הבחורה נבהלה, ואולי אפילו יותר מזה (אני לא פסיכולוג כמו כמה כאלו שנתקלתי בהם במהלך קריאת העדות), והיא אמרה שהיא לא רוצה וזזה הצידה. רק וזזה הצידה!

ואני, כשראיתי שזה לא עובד, **מיד התרחקתי, עם הכלב שעדיין בידי, אחורה, אל תוך החצר, וסגרתי את השער. עכשיו ביני ובינה יש שער סגור!**

ועכשיו, שימו לב היטב - **ההיפך ממה שיש בכל ה"עדויות"** (איך הוציאו את העדויות ממנה, זה סיפור בפני עצמו, ותיכף אתייחס אליו), **היא לא ברוחה לאף מקום. היא המשיכה לעמוד שם ואנחנו המשכנו ודיברנו, ממש בנחת!** אל תשכחו את "המבוא" שכתבת! אנחנו הרי מכירים ממזמן!!!

אני שאלתי אותה "מה שמך?" - "טלי" היא ענתה, ואז שאלתי אותה "איפה את עובדת?" - משהו עם "עוף" היא ענתה, ואני עוד שאלתי אותה "מה את עושה שם?" - משהו עם "שניצלים" היא ענתה...
גם את כל זה אמרתי בחקירה שלי במשטרה, אבל, אף אחד לא ממש התייחס שם למה שאמרתי. ראו ב"הודעת הנאשם" שכאן. ועוד אחזור גם לזה.

אני בהחלט ראיתי שהיא רגועה לגמרי! לא בורחת ולא נעליים, ואז שוב שאלתי אותה, רק שאלתי, שהרי יש גדר ושער שמפרידים בינינו! אם היא רוצה שננסה שוב **"שהיא תהיה חברה של הכלב!" לא שלי** for God's sake. אז, ורק אז היא אמרה ש"לא" ושהיא צריכה ללכת הביתה. ואז היא הלכה.
זה כל מה שהיה. שום דבר יותר מזה!

אשתי תמיד אומרת לי, כבר שנים רבות (כמעט 60 שנה) שלא כל האנשים מבינים את ה"חוכמות" שלי... אז הנה לכם עוד דוגמא... אני בסך הכל רציתי לעזור לה להפסיק לפחד, וגם, באותה הזדמנות, לעזור לי בעניין הנחמדות של הכלב - ויצא ההיפך... יכול להיות שזה היה בשבילה איזה מגבר למשהו אחר, אין לי מושג. כבר הודיתי שאני לא פסיכולוג. ודרך אגב, בדיוק על זה דיברתי ולזה התכוונתי בחקירה שלי במשטרה, שאם מה שעשיתי עשה לה לא טוב, או שעשה לה רע, אז אני מצטער ומתנצל. מי שרואה בהתנצלות הזאת "הודאה" על כל דבר אחר, **שיחשוב שנית!**

חשוב עוד להוסיף לסיום הקטע הזה, שאת ה"תרגיל" הזה של "חבר עם הכלב" עשיתי כבר קודם בהצלחה רבה עם הנכדות שלי, ועם הגנן ועם החשמלאי - אלו אנשים שבאים לביתי בתכיפות (השוטרת "החכמה" שאלה למה לא עשיתי את זה גם איתה...)
אני לא אבקש אף אחד מהם לבוא להעיד. כי יש גבול כמה בושה ובזיון אני יכול להכיל. היחידי אותו כן אבקש לבוא ולהעיד הוא עמוס שיבולי, בעליה של חוות אילוף כלבים ידועה. הוא זה שגם אילף את הכלב שלי לעשות כל מה שהוא יודע. אני רק עושה תחזוקה.

טוב. בזה סיימתי את הקטע שמתאר את השתלשלות הדברים הפשוטה, זאת שהתרחשה בפועל, ושפונה אל השכל ואל ההגיון של מי שקורא ואולי ישפוט אותי. כתבת את זה, כי מסיבה כל שהיא, דבר מכל זה לא מופיע בשום מקום אחר... נדמה לי שגם על זה צריך להגיד משהו, לא כך?

אבל, כמו שאמרתי בהתחלה, החוק היבש בעינינים ממין אלו, של **מילה שלי מול מילה שלה**, נותן עדיפות לתלונת האישה ולא אני מי שיכול או רוצה לשנות את זה. אבל, לדאבוני, ב"סיפור" שכאן, בגלל אופי המתלוננת וצורת/שיטת החקירה שלה, **אין אפשרות לדעת באמת וממש מה היתה "המילה שלה"**. וזאת, כי המילה שלה, כפי שאפשר ללמוד "מהכתובים" היתה המון מילים שונות, תלוי למי היא אמרה, מתי היא אמרה, מה היה לפני שהיא אמרה (!), איזה "חקירה" מקדימה היא עברה, מי בכלל שאל אותה, ועוד יותר מזה, מי לא שאל אותה (ההורים שלה, למשל)...

פעם, בהתחלה, זה רק "ליטף לי את השיער", או בפעם אחרת "השכן נגע בי". ורק אחר כך, אחרי "עיבוד לשוני" של העובדת הסוציאלית ואחרי הרבה שעות עם החוקרת ש.ח, ה"מילה שלה" התנפחה והתרחבה וקיבלה חיים משלה: "מישש אותי", "ביד אחת", "בשתי ידים", "מלמעלה למטה", "משך לי בסוודר", ועד ל"ציצי" זה הגיע...
הענין הזה, בגלל העדיפות שיש למילה שלה, מחייב אותי להתייחס לזה ברצינות רבה. וזה מה שאני מתכוון לעשות. וחבל שגם אחרים, (משטרה, פרקליטות), לא חשבו כך!!!
לכן, לא התעצלתי, וחקרתי היטב ולעומק את "המילה שלה". ישבתי שעות על עשרות דפי החקירה שלה, אלו שהתקבלו ממשרדי הפרקליטות. חיפשתי שם בעצם **מהי המילה הזאת שלה**, זאת שהיא רוצה שעל פיה יכניסו אותי למאסר! כן, כן, כך היא עונה לשאלה של איזה שוטר "מצטיין"... ועוד אחזור גם לזה. אני מבטיח.

אז, "המילה שלה", מהי בעצם?

וכבר אני אומר שזה לא דבר פשוט למצוא או להבין. יש המון מילים בענין הזה שהן "כאילו" המילה שלה, אבל הן ממש לא. **אלו כולן מילים של אחרים ואחרות**, מילים שקיבלו חיים משל עצמן, שגדלו והתנפחו והשתנו, כמו במשחק ה"טלפון השבור" ששיחקנו כשהיינו ילדים, למי שעוד זוכר. אבל, זה לא רק טלפון שבור. היא, הבחורה המסכנה הזאת, לא אומרת למעשה שום דבר שדומה אפילו **למה שמופיע בכתב האישום**. היא בכלל לא אומרת מעצמה או ביוזמתה כלום. כל הזמן "עוזרים" לה, מדובבים אותה, מכניסים מילים לפיה, מסחררים אותה, בפירוש מבלבלים אותה, מקפיצים אותה בשאלות בין נושאים שונים. והכי מומחית והכי זאת שמגדילה לעשות כך, זאת החוקרת (היא פסיכולוגית!?) שלי חן. היא מטרטרת אותה לאורך עשרות (!) עמודים והיא לא מרפה מלשאול עוד ועוד **עד שהיא מקבלת את מה שהיא רצתה לשמוע**. ואפילו אחרי שכבר הצליחה לקבל ממנה את מבוקשה, **אז גם זה לא מה שכתוב בכתב האישום!!!** לך תסביר את זה... ואני אסביר, בסוף.

בשביל לחדד את הענין הזה, של "השיחה" שלה עם החוקרת, רשמתי את כל מה שהיא (המתלוננת) אמרה לחוקרת בהקשר של מהי "המילה שלה", וזאת בתשובה לשאלות "מה היה" של החוקרת שלי חן. שימו לב איך כל פעם זה משהו אחר:

- "נגע בי"
- "מישש אותי"
- "משך לי בז'קט"
- "ליטף לי בשיער"
- "הכלב התחיל לנבוח"
- "התחיל לדבר איתי"
- והיו עוד דברים

וחשוב לציין שאלו לא דברים שנאמרו ברצף, כאילו גם זה היה וגם זה היה, לא! כל דבר נאמר לחוד, בתשובה לשאלה נפרדת... ואני מזכיר שאת כל זה היא אמרה בתשובה לשאלות של החוקרת, וגם זה אף פעם לא היה מיד. כמעט תמיד, קודם, בהתחלה, היא "לא זוכרת" ותמיד יש לה אז "עידוד" של החוקרת, עד, שכאמור, **התשובה המיוחלת מתקבלת**. עוד רואים, כשקוראים בעיון את החקירה הזאת, מי שמסוגל לעמוד בכך, איך, כל פעם שהבחורה סוטה מהמסלול שהחוקרת רוצה ללכת בו, אולי היא תגיד משהו שהיא לא רוצה שיהיה מוקלט, החוקרת מחזירה אותה, שוב ושוב, למסלול שהיא מטפחת!

אני רוצה, בשביל לחדד את ענין ההסברים שהיא, הבחורה נותנת בלי שעוזרים לה, להפנות את תשומת לב הקורא לענין הטריטוריאלי לכאורה של תיאור הדרך שהבחורה עושה מהרגע שהיא יורדת מההסעה ועד שהיא מגיעה לביתה. בחרתי דווקא לתאר את זה בגלל העובדה שזה ארוע פשוט ביותר, הכי פשוט שאפשר. לא צריך תואר אקדמאי בשביל להבין.

היא יורדת מההסעה יחד עם החברים שלה, חוסים אף הם, והם מתחילים ללכת הביתה. בהתחלה הם הולכים ביחד. לאט, לאט, עם התקדמותם, כל אחד מהם פונה לביתו. הם לא גרים באותם בתים. כך זה, עד שלבסוף, בעשרות המטרים האחרונים היא נשארת לבדה. זה מה שאני ראיתי עשרות פעמים, אם לא מאות, במשך השנים.

אבל, וזו הסייפא של הענין, היא לא מסוגלת להסביר את זה. בשום אופן. כל פעם כשהענין חוזר היא מספרת משהו אחר. כל פעם גם מופיעים בתיאור שלה אנשים אחרים. אז מה צריך

יותר מזה בשביל להראות מה שווה המילה שלה, הפשוטה, כהווייתה, כשלא מאלצים אותה, בתוך החקירה המבלבלת שהיא עוברת, לדבר דברים אחרים! אבל, זה לא רק זה. **כי גם החוקרת עצמה לא מבינה!** רק שכאן, כשאין לענין הזה משמעות בעיני החוקרת, **משמעות בהקשר של המילה המפלילה**, אז היא, החוקרת, לא טורחת! לא לוחצת, לא "מחזירה אותה למסלול!" כי אין לה מסלול מועדף... אז היא עוזבת את זה... ואני לא חוסך כאן, בענין הפשוט הזה מילים קשות והסברים, וכל כך למה? בשביל להאיר ולהבהיר את אמינות ומובהקות ותכליתיות החקירה הזאת שלה. אני מזכיר שכבר בתחילת הדברים הראיתי מה קורה לחוקרת המדופלמת הזו כשהיא נתקלת, בחקירה שלה, בעובדות שבכלל "לא מתאימות לה"... (מאיפה אני יודע את שמה, למשל).

אז מה תהיה בכל זאת המילה שלה? אני חייב להניח כאן שהיתה אחת כזאת! אני אומר את זה מפני שכנראה המפגש עם הכלב "עשה" לה משהו! אחרת לא היה בכלל סיפור! ואני אגיד לכם. נעשה כמו בטלפון השבור ונתחיל מהפעם הראשונה שהיא בכלל הוציאה את המילה הזאת מהפה שלה, וזה הרגע שבו היא הגיעה הביתה, ואחרי התלבטות עם עצמה, והיא חוזרת ואומרת את זה כמה פעמים (שהתלבטה), ואז היא **אמרה לסופי**, רכזת הדירה, **"השכן נגע בי"**. ככה היא אמרה לפני שהתחילו "לחקור" אותה ולפני שהתחילו לטרטר אותה באופן פסיכולוגי. **וזאת היא למעשה המילה שלה**. והיא אפילו ממש נכונה. כי השכן (זה אני) שם על הכתף שלה את היד ואמר "חבר". זהו. ממש זהו. **וכלום לא יותר. ומאחר וזה חשוב**, ואולי אפילו החוקרת מבינה שכך (!), אז היא חוזרת ושואלת אותה את זה פעם נוספת, **אחרי זמן**, והנה, אני מעתיק את התשובות – בפעם הראשונה היא אמרה **לסופי**, רכזת הדירה, "השכן נגע בי", בשורה 12 בחקירה מספר 2627/12-1, ובפעם השניה היא אמרה לה שוב, "השכן נגע בי" וזאת, בשורה 13 בחקירה 2627/12-2. אני מניח שהיה הבדל של שעה או יותר בין השאלות.

ומפה בעצם מתחילה הבעיה. **כי לסופי, רכזת הדירה, יש כנראה דמיון מפותח/חולני!**

ראו את זאת: יש לנו אחר כך, בערוץ ה"טלפון השבור", את העדות של אחת עביר יפרח, העובדת הסוציאלית של הבחורה שאומרת, שימו לב, **סופי**, רכזת הדירה, **זו ששמעה רק את "השכן נגע בי"**, התקשרה אליה **וספרה לה** שהיא, הבחורה, אמרה לה שהשכן שאל אותה **"אם מותר לגעת לה בציצי"**, ועוד הוא שאל אותה **"את לא מרגישה טוב אם נוגעים לך בציצי?"** האין זה דמיון חולני של מישהי!

אבל, תאמינו או לא, המילים האלו, שבכלל לא הופיע בשום מקום אחר, הן אלו שגרמו לכך שתוגש התלונה! רואים את זה בהודעתה של עביר פרח הנמצאת כאן באוסף הנירות. ועל הטימטום של השאלות האלו וכנראה גם על זה של האומרת, בכלל לא ארחיב את הדיבור. האם לא קוראים לזה להמציא, לבדות ראיות או בכלל לשקר? מישהו חקר את זה? רק אני ראיתי? ועוד אני רוצה לשאול, **איך זה יכול להיות שרק אני ראיתי את זה? ואיך זה יכול להיות שרק אני מתייחס לזה?**

הקטע הבא –

אוסף שאלות ותהיות שעולות בעיקר מקריאת "סכום חקירה" של ש.ח ומכתב האישום.

1. איך זה ייתכן שבעוד שאני מחזיק בידי האחת את הכלב ("עם שרשרת הברזל" - ציטוט), אז באותו זמן אני גם מצליח, "בשתי כפות ידי למשש לה את החזה מלמעלה למטה מספר פעמים"?? **כל זה כתוב ככה ממש בסכום החקירה של ש.ח... אמנם לא באותה שורה...**

2. איך אני בכלל יכול להגיע אליה אחרי שהיא התרחקה ממני ואני עצמי נכנסתי לחצר מעבר לשער ולגדר?
3. אם באמת הייתי מושך אותה **(כך כתוב!)**, ולא חשוב איפה, בשרוול או בצווארון או בסוודר, זו אנרגיה רעה מאד שאני משדר, ובדיוק את זה כלב מאולף להגנה מרגיש מיד והוא היה קורע אותה. הוא לא כלב שעשועים. זה א-ב באילוף של כלב הגנה. גם את זה עמוס שיבולי יסביר. והיא כידוע לי הגיעה לביתה ללא שום שריטה...
4. הרצועה של הכלב היא רצועת עור קטנה וצרה. אין שום דרך להפוך אותה לשרשרת ברזל כמו שהבחורה התעקשה. לא דומה אפילו. עוד פנטזיה שלא היתה.
5. כשהיא באה הביתה והיא "סיפרה לסופי", אחרי "השכן נגע בי", ואחרי זמן, היא דיברה עוד על "ליטף לי את השער" (וגם זה לא היה ולא נברא). רק אחר כך בחקירה של ש.ח. זה צמח וצמח. בכלל, אני רוצה להגיד, במאמר מוסגר כזה, שהחקירה הזאת היתה בשבילה בטח טראומה יותר גדולה מזו של הכלב... החוקרת לא עזבה אותה שעות ארוכות עד שלא שמעה מה שרצתה לשמוע, **ודווקא כן עזבה אותה כשלא רצתה לשמוע משהו**, כמו בענין "איך אני יודע את שמה", "איפה היא עובדת"... פסיכולוג היה בטח עושה מטעמים מהחקירה הזאת. בלחץ שהיה על הבחורה היא בטח אמרה ואמרה והוסיפה ואמרה, רק שזה ייגמר...
6. **עכשיו אני רוצה לדבר על מה לא היתה חקירה**. בכלל. יש הרי גם את הגרסה שלי של מה היה! אז למה אף אחד לא התייחס לזה אף פעם בעת שחקרו אותה? למה, מה קרה? למשל – אני אמרתי ש"שמתי" יד על הכתף, אז כמה זה רחוק מ"נגיעה"? אולי זה רק מה שבאמת היה? אני רק שואל למה החוקרת המיומנת הזאת לא חשבה שהיא צריכה בכלל להתייחס לזה? אולי כי היא לא ידעה בכלל שיש גם גרסה שלי? **ובכן, אם נסתכל על תאריכי החקירות**, נראה שבאמת, אותי חקרו רק אחרי שגמרו לחקור את המתלוננת, מספר שבועות אחר כך! אז בטח שהחוקרת לא ידעה! וזה נשמע לכם הגיוני???
7. **והאם לא בדיוק בשביל דברים כאלו יש עימותים? אין הרי ספק שכל חוקר זוטרי שהיה משווה בין הדברים היה מבין מיד ש"כתף = שיער" ובהזדמנות כל הענין היה נגמר! לא כך? וזאת אף זאת, כל חוקר זוטרי היה מבין מיד ש"תהיי חברה של הכלב = תהיי חברה שלי". לא כך? ולא רק כשמדובר בבחורה כזאת, בכל אחת!**
8. לא היתה כלל כל שאלה, שלא להגיד חקירה על השאלה **איך אני יודע כל כך הרבה פרטים עליה**, את אלו שאמרתי בחקירה שלי – את שמה, איפה היא עובדת, מה היא עושה, אלו דברים מהותיים בכל הסיפור שמראים שהבחורה בכלל לא היתה בלחץ! ושאכן עמדנו שם ודיברנו, בדיוק כמו שאמרתי. ולכן, אני חושב, **שהחוקרת, שאם יש לה אינטגריטי, אז זה סימן שהיא בכלל לא ידעה את זה!** ותאריכי החקירות מאשרים את זה בדיוק! למה היא לא ביקשה לדעת מה אני אומר....
9. לכן, יותר ויותר נראה לי, שרק אחרי שחקרו אותה, אזי החוקרת והמשטרה ביחד עם מי מהפרקליטות **גיבשו שם גרסה, ואז, רק אחר כך, זימנו אותי** למשטרה, אבל, איש לא עשה דבר עם מה שאמרתי! אפילו, ואני לא רוצה להגיד בגלל, שזה סותר את הגרסה שלהם בכל דבר מהותי! ועכשיו, מאחר ועברו יותר משלוש שנים, ואי אפשר כבר להזמין אותה לחקירה נוספת על הגרסה שלי בגלל שהיא מה שהיא, ואולי, בכלל, בגלל מה שנראה לי ממש כתקלה, או אולי בזיון משטרתית/פרקליטותית מהותית, האם לא יהיה נכון מצידי לדרוש שייסגרו בכלל את התיק השגוי הזה? עכשיו ומיד?
- והנה, חשבתי שסיימתי, אבל, אני ממשיך לקרוא את דפי החקירות, ועולות בי עוד ועוד תהיות כאלו, ואני ממשיך –
10. בחקירה שלה, בקטע שמסופר שהיא נסעה הביתה להוריה ביוקנעם, ביום חמישי, מיד לאחר הארוע, היא לא נשמעת מוטרדת בכלל ממה שאמור היה להיות בשבילה איזו מין טראומה נוראית. הדבר היחידי שאליו היא מתייחסת שוב ושוב (למגינת ליבה של החוקרת ש.ח. יש לאמר) זו איזה בעיה עם כרטיס הנסיעה (רב קו אני

חושב) ועם הנהג. אז מהדבר הזה, **בפעם הראשונה בכל החקירה הזאת** היא אומרת "**אז התעצבנתי**"... היא לא מתייחסת לארוע הנוראי "עם הציצי" לא עם אמא ולא עם אבא, וגם, רק אחרי לחץ של ש.ח היא אומרת ששני הוריה אמרו לה "כל הכבוד" על זה שסיפרה.

11. ראו את הוויה דולורוזה ממסכת החקירה שלה:
בחורה <רכזת הדירה> עובדת סוציאלית < שוטר < חוקר/ת > חוקרת פסיכולוגית <??>
שכלל שהרשימה הולכת ונמשכת הלכו **ונוספו** לה פעלים ושמות עצם (ליטף, מישש, נגע, משך... שיער, חזה, שדיים, ציצי...)
12. עד כמה אפשר להאמין לגרסה הבתולית של המתלוננת אפשר ללמוד מהאופן שהיא מתארת איך היא ירדה מההסעה. זה קטע אוביקטיבי כל כך פשוט, אבל, גם ש.ח המנוסה לא הצליחה להוציא ממנה איך זה עובד. אמנם הסברתי את זה בהתחלה, אבל, לא זה מה שחשוב. חשוב זה מה החוקרת חושבת! ואיך היא מסכמת! ומסתבר **שאי היכולת של המתלוננת להסביר דברים פשוטים**, אפילו שמתרחשים כל יום, הם בעיניה של החוקרת לא מספיק חשובים בשביל אפילו לציין אותם ב"סכום החקירה" שלה. למשל, ראו את הקטע הבא, **ראו ולא תאמינו**:
13. ב"כתב האישום" שלי כתוב שהמתלוננת ירדה מהסעה "**בתחנת אוטובוס** הנמצאת **בסמיכות למקום מגוריו** של הנאשם בעוד שהנאשם טייל עם כלבו סמוך לתחנת האוטובוס". ונעזוב את הרשלנות של הכותבת (אחת עו"ד עינב איטסקו גולד מהפרקליטות) שלא טרחה לברר (עם המשטרה?) שיש בכלל כזאת תחנת אוטובוס בסמיכות למקום מגורי (אין!), אלא, נתרכז בזאת, שהיא אף לא קראה את סכומי החקירה של החוקרת שמטעמה! שם כתוב כי – "ההסעה **מורידה אותה רחוק מהבית** וגם, **ובאותה נשימה**, שהפגישה בינינו התרחשה דווקא ליד הבית". אז מה אני, האזרח הקטן צריך לחשוב על התייחסות "מקצועית" שכזאת?
14. גם יתר הסעיפים **שבכתב האישום שלי** לוקים באותה בעיה רשלנות. שום דבר ממה שנכתב שם, ואפשר לעבור מילה מילה (אני עברתי), **אי אפשר** למצוא אותם בעשרות **דפי החקירה** שקראתי. ולמשל –
15. "הנאשם טייל באותה שעה עם כלבו סמוך לתחנת האוטובוס", והרי כבר הובהר מעבר לכל ספק שלא טייל בכלל, אלא, עמד בכניסה לחצר ביתו, או,
16. "משהבחין הנאשם במתלוננת קרא לה לבוא אליו", זה בכלל משפט, ואגיד בזהירות, תמוה למדי... יותר פרזזה של סופר מתוסכל מאשר עובדות של חוקר משטרתי... ומי בכלל שמע "שהוא קורא לה?" ומי בכלל אמר כזה דבר ואיפה אפשר למצוא את זה בכל עשרות דפי החקירה שלה?
17. אין מנוס מלחשוב שמישהי עשתה לעצמה חיים קלים ו"מרחח" כתב אישום בלי ממש לקרוא מה היה, ואפילו לא מה נאמר בחקירת כל העדים שלה עצמה ובלי לראות בכלל את הפרצוף של הנאשם עצמו ובלי להתייחס בכלל, ולו אף למילה אחת שלו. אז ככה זה באמת עובד?
18. וכעת, כמו שהבטחתי, לענין השוטר "המצטיין", זה ששאל את הבחורה "אם היא רוצה שישלחו אותי למאסר". אז שימו לב. זאת הרי לא בחורה רגילה. היא, בלשון של החוקרת, עם פגור שכלי כלשהוא. וכאשר רוצים להבין משהו ממנה, מביאים חוקרת פסיכולוגית מפני שרק היא יודעת איך בכלל מתשאלים אחת כזאת. וזה לוקח לה, לפסיכולוגית, 8 עמודים רק כדי להקים את הבסיס לשאלות שלה. היא, הבחורה, לא יודעת, למשל, כמה ימים יש בשבוע... ואני אמנם לא פסיכולוג, אבל, וכבר אמרתי קודם, יש לי שכל, ואני אומר, שהבחורה, המסכנה הזאת, לא מבינה ממש את המשמעות של השאלה "האם את רוצה שישלחו אותך לבית הסוהר", בטח לא כשהיא נשאלת על ידי שוטר, שרק המראה שלו, במדים ועם אקדח... קרוב לוודאי שעושים לה משהו. אני חושב שאם היו נותנים לחוקרת הפסיכולוגית לשאול אותה את השאלה הזאת, היה לוקח לה עוד עשרה עמודי חקירה מכינים רק כדי להיות בטוחים שהיא מבינה מה שואלים אותה.

והייתי גם מציע שהיא תשאל כמה שאלות את השוטר החכם הזה בעצמו ורק אחר כך תכניס את דבריו בין הדפים האלו!

19. והדבר האחרון שכדאי לשים לב אליו היא העובדה שאני כנראה היחיד שקרא היטב וחיבר בין כל הדברים שנאמרו בחקירות בכל ההזדמנויות. לא יכול להיות שמי שכתב את כתב האישום עצמו קרא אותם בעצמו, שהרי אין בכתב האישום דבר וחצי דבר ממה שנאמר בכל החקירות. לא שלי **שהרי לא היתה כלל** וגם לא שלה! זה גם, אגב, ההסבר שלי לתוכן של כתב האישום המגוחך הזה. מה המשמעות של זה, אין לי מושג. אין לי בכלל ספק שמי שיעשה כמוני ורק יקרא את מה שכתוב שם, אז גם בלי הגיון (הרי אסור) יגיע לאותן מסקנות. ואני מזכיר שרק קראתי, לא חקרתי אף אחד...

20. יש לי גם מה להגיד על הסעיף האחרון שבכתב האישום, אבל, לא אעשה זאת כאן. אכתוב את זה בנפרד. זה מחייב התייחסות שהיא כבר מעבר לדיון הזה.

אופציה ב'. אולי בכלל היה כאן משהו אחר לגמרי?

מה שאכתוב להלן מתבסס על הדברים שכתבתי לעצמי כמה ימים לאחר החקירה שלי במשטרה, כתבתי כשעוד היו טריים במוחי. הייתי חייב לכתוב לבד מפני שאת העתק הניר, תוצר החקירה, "הודעת חשוד", עליו חתמתי, על כל עמוד ועל כל פסיק שבו, **לא רצתה החוקרת לתת לי בשום אופן**. וזה אומר דרשני. ולמה?
כי הוא ישנו כאן בתיק, אבל, הוא נראה לי מוזר ביותר. חציו העליון של העמוד הראשון, הוא לא זה שאני ראיתי בחקירה שלי במשטרה! רק חציו התחתון מוכר ועליו למטה אני חתום! אני אסביר -
באותו ניר של המשטרה, אותו הראו לי במשטרה והקריאו לי את תוכנו (הודעת חשוד), אני ראיתי שהופיע שמי, אבל, עם **מספר תעודת זיהוי אחרת, לא שלי**. לא דומה אפילו. לא אמרתי שום דבר. למה שאגיד? כבר אז חשבתי שאיך זה יכול היה לקרות ומה זה אומר? ועכשיו אני שואל, איך זה יכול להיות שהניר הזה שמופיע עכשיו כאן, כהודעת חשוד עם תעודת הזיהוי הנכונה? ואני לא כותב מה שאני חושב...
שמי, ישנו וזה ברור. הוא מופיע מפני שהוא היה ידוע כי "הבחורה זיהתה אותי בגלל הכלב וחיברה את זה לבית באלכסנדר זייד", **זה אמרה לי החוקרת** ואפשר למצוא אותו, את השם, למשל, על תיבת הדואר בכניסה. איך, אבל, אני שואל, הדביקו לשם שלי תעודת זהות אחרת, של מישהו אחר? מיהו המישהו הזה ואיך זה התחבר? ואיך זה שהוא פתאום נעלם?

אבל, יש עוד משהו יותר מוזר מזה. באותה הודעת חשוד כתוב שהמעשה המגונה נעשה **ברחוב ששת הימים** בקרית חיים, **ולא מוזכר שם בכלל כלב!** והניר הזה, הודעת החשוד, נכתב אחרי שחקרו אותה! אז איך זה מסתדר? הרי בכל החקירה שעברה הבחורה מתואר אירוע שהיה על יד **הבית שלי שהוא באלכסנדר זייד**, ועם הכלב, ועם שרשרת הברזל, ש"קופץ עלי" וכו' והבית הזה שלי לא קרוב אפילו לרחוב ששת הימים! אז איך זה מתחבר? שלא לדבר על כך שאני לא הייתי ברגל ברחוב ששת הימים כבר עשרות שנים, אם בכלל. אז מאיפה הגיע פתאום לתמונה רחוב ששת הימים? מי אמר אותו? מי חיבר אותו לתלונה?

ועוד דבר. יש משהו מוזר בהתייחסות של החוקרת שלי עם הכתובת שלי. משהו הפריע לה מאד מאד. אני לא הבנתי כבר אז למה. היא לא הפסיקה לשאול על זה שאלות – היא לא הבינה איך יש לבית שלי שני מספרים ושני שמות (הוא הרי בית פינתי), היא "לא רואה את שמות הרחובות" (עוור היה רואה, יש תמונות), היא חושבת ששמתי את מספר הבית הכחול בשביל להטעות אותה! (כך משתמע משאלותיה). וזה מוזר מאד, ובהמעטה.

אז אחרי שהעליתי את סימני השאלה האלו, אני רוצה להעיז ולשאול –

אולי בעצם היו כאן שני ארועים?
האחד, **מעשה מגונה** שנעשה בששת הימים, שעשה אחד **בלי כלב**, שיודעים מיהו לפי
תעודת הזהות שלו,
השני, **מעשה לא מגונה**, אלא, אקט חברי שאני עשיתי, ליד ביתי, **עם הכלב**, **והתנדבתי
לספר אותו?**
שני מעשים שמישהו, בכוונה, או לא בכוונה עירבב/חיבר ביניהם?
וסיימתי גם עם הרעיון הזה, **ושוב**, אני לא יכול שלא לחזור על מה שצעקתי והתלוננתי
בראשית הדברים. **אם רק מישהו היה מדבר איתי...**

דן רוגל,
קרית חיים
ינואר 2016

דף עם תמונות רלבנטיות מצורף בהמשך

הכלב – רועה גרמני שחור. גדול. נראה מפחיד

2 הכתובות של הבית הפינתי שלי

רצועת עור צרה וקצרה

הכניסה לבית, השער, הפחים

